

Iš kairės: Pranas Vainutis; supasi Adelė zajančauskaitė ir Žilvinas Sadauskas

(Atkelta iš 37 p.)

savo balsą su visomis jo ypatybėmis – tembro spalvomis, intensyvumu ir t. t. Taigi nesistenkime kopijuoti mums patinkantį folklorinį balsą, o pasistenkime atrasti savo balsą ir džiaukimės būtent juo, savuoju, individualiu ir nepakartojamu. Nesvarbu, ar jis bus stiprus, galingas, ar silpnas ir minkštesnis tembro. Tam, kad atrastume savo balsą, turime kiekvienas atrasti **patogią dainavimo poziciją**.

Dainuojant tradiciškai, folkloriškai, dainininkai dažniausiai išsižioja panašiai tiek, kiek ir kalbėdami (dirbtinis „pražiodinimas“ nereikalingas, nebent tiems žmonėms, kurie ir kalba beveik nepraverdami burnos) ir formuoja sakytum **erdvinį garso skambėjimą**. Lyginant su akademiniam dainavimui būdinguoju „vertikaliu garso stulpu“, folklorinis garsas yra kiek plokštesnis, išdainuojamieji balsai yra artimesni kalbamiems (jie specialiai neformuojami, nedengiami).

Iš kairės: Loreta Sungailienė ir Vija Vainutienė moko mažuosius tradicinių ratelių; Mildai Sadauskaitei smagu suptis su mažaisiais draugais

Šis tėtukas dar tik stebi, ką čia ta „Virvytė“ daro; Daiva Budrienė su dukromis Migle ir Guoda

Garso formavimas priklauso ir nuo etnografinio regiono: **dzūkai**, panašiai kaip ir slavai, dainuoja kiek plokščiau, tarsi su šypsena burnoje (jų garsas atitinkamai plokštesnis, smalesnis, atviresnis); **žemaičiai** dainuoja labiau apvalia burna, nes jiems svarbu aiškiai artikuliuoti, patęsti balsius (jų garsas žemas, gramzdus), **aukštaičiai** formuoja kiek vertikalesnę poziciją, sakoma, kad jie dainuoja „tarsi su karšta bulve burnoje“

(Nukelta į 40 p.)

Iš kairės: laisvalaikis su mašinėlėmis – Bernardas Iljinas; Loreta Sungailienė su sūnumi Viliumi ir pussesere Greta